

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1795	Κυριακὴ μετὰ τὴν Χριστοῦ Γέννησιν 30 Δεκεμβρίου 2012	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Γιατί γεννήθηκε ὁ Χριστός;

Γιατί γεννήθηκε ὁ Χριστός; Για μᾶς, ἀγαπητοί μου, για μᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ για τὴ σωτηρία τῆ δικῆ μας ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ κατέβηκε ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, «ἐκ Πνεύματος ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς παρθένου», καὶ ἐνανθρώπησε. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀπάντησι τοῦ πιστοῦ στὸ ἐρώτημα, καὶ αὐτὸ βροντοφωνεῖ ἡ Ἐκκλησία διὰ τοῦ Συμβόλου τῆς πίστεως (ἀρθρ. 3).

Μέγα τὸ μυστήριο! Ποιὸς ποτὲ θὰ μπορέσει νὰ καταλάβῃ σὲ ὄλο τὸ βάθος καὶ τὸ πλάτος τὸ ὑπερφυστατο γεγονός ὅτι ἓνας Θεὸς σαρκώνεται, γίνεται ἀνθρωπος, για νὰ σώσῃ τὴν ἀνθρωπότητα; Ἐδῶ καὶ οἱ μεγαλύτερες διάνοιες, χωρὶς τὴ βοήθεια τῆς πίστεως, συντρίβονται. Μικρὸς ἐμπρὸς στὸ Θεὸ ὁ ἀνθρωπος, ἄς εἶνε κ' ἓνας Σωκράτης. Θὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀγνοια καὶ τὴν ἀδυναμία του ἐμπρὸς στὸ μυστήριο. Μικρὸς ὁ ἀνθρωπος, μέγας ὁ Θεός! Μόνο ἡ πίστι ρίχνει φῶς στὸ μυστήριο.

Ὁ πιστὸς τὸ αἰσθάνεται, τὸ βλέπει, τὸ ζῆ, καὶ δὲν βρίσκει λέξεις για νὰ ἐξωτερικεύσῃ τὴν ὑπερκόσμια ἀγαλλίασι πού δοκιμάζει ὅταν ἀκούῃ νὰ ψάλλεται τὸ «Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε...» (κατὰ Χριστοῦ, ψδ σ). Νομίζει ὅτι δὲν πατάει στὴ γῆ, ἀλλὰ μεταφέρεται στὸν οὐρανό, στὴ χώρα τῶν ἀγγέλων, κι ἀκούει τίς ὑμνωδίες τους.

Ὁ ἄπιστος ζῆ καὶ περιπλανᾶται στὸ σκοτάδι. Δὲν μπορεῖ νὰ βρῆ μόνος του τὸ δρόμο πού ὀδηγεῖ στὴ Βηθλεέμ, ἐκεῖ πού λάμπει τὸ ἄστρο, τὸ φῶς τῆς αἰωνίου ἀληθείας. Ἄπιστοι, ἀποκαλυφθῆτε ἐμπρὸς στὸ μυστήριο τῆς φάτνης, καταθέστε τὴν πανοπλία τοῦ ἐγωισμοῦ σας. Ἄλλα ἐφόδια χρειάζονται για νὰ νιώσετε τὸ μυστήριο. Πάρτε μαζί σας τὴν ταπείνωσι τῶν ἀγραυλόντων ποιμένων, τὴν πίστι τῶν μάγων, τὴν ἀθωότητα τῶν σφαγιασθέντων νηπίων, καὶ τότε θὰ βρῆτε τὸ δρόμο, θὰ συναντήσετε τὸ Χριστό, καὶ θὰ ὁμολογήσετε ὅτι στὴ Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας πρὶν δυὸ χιλιάδες χρόνια ἐγινε τὸ μεγαλύτερο θαῦμα, πού κατέγραψε στὶς σελίδες τῆς ἱστορίας ὡς τὸ σπουδαιότερο γεγο-

νὸς ἀφ' ὅπου ἐγινε ὁ κόσμος. Ποιὸ τὸ γεγονός; ὅτι «ἐγεννήθη Παιδίον νέον ὁ πρὸ αἰώνων Θεός» (Κοντάκ.). Μέγα τὸ μυστήριο!

Τὸ σπασμένο ἄγαλμα συναρμολογεῖται. Ἐνα παράδειγμα, για νὰ πάρουμε μιὰ ἀμυδρὴ ἰδέα τοῦ μυστηρίου. Ὑποθέστε, ἀγαπητοί μου, ὅτι στὸ κέντρο μιᾶς πόλεως ἔχει στηθῆ ἓνα ἄγαλμα. Εἶνε θαυμάσιο καὶ ὡς σύλληψι καὶ ὡς ἐκτέλεσι. Ὅλα του συμμετρικά, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ βρῆ μιὰ ἀτέλεια. Ὅλοι τὸ θαυμάζουν, ἀλλὰ οἱ σοφώτεροι θαυμάζουν περισσότερο τὸν ἄγνωστο ἐκεῖνο γλύπτη, πού εἶχε τέτοια δύναμι τέχνης, ὥστε ἀπὸ ἓνα ἄμορφο μαρμάρينو ὄγκο νὰ βγάλῃ ἓνα τέτοιο ἀριστούργημα. Κανεὶς δὲν ὑπάρχει πού νὰ πῆ, ὅτι τὸ ἄγαλμα αὐτὸ βρέθηκε τυχαῖα, ὅτι ἔτσι μόνο του ξεφύτρωσε ἓνα πρῶι ἀπὸ τὰ σπλάχνα τοῦ λατομείου τῆς Πεντέλης ἢ τῆς Πάρου κι ὅτι ἔτσι μόνο του στήθηκε ἐκεῖ. Τὸ ἄγαλμα, δημιουργημα ἀριστου τεχνίτη, λάμπει στὴ θέσι του. **Πόσο ὠραῖο εἶνε!** Τὸ βλέπεις καὶ νομίζεις πῶς θὰ σοῦ μιλήσῃ. Ἐκεῖνα τὰ χεῖλη, ἐκεῖνη ἡ ἔκφρασι, ἐκεῖνο τὸ χαμόγελο στὸ πρόσωπο· τί θαῦμα!

Ἄλλ' ἀναπάντεχα –ὦ συμφορά!– μιὰ νύχτα κάποιος, πού ζήλεψε φαίνεται τὴ δόξα τοῦ Ἡεροστράτου, ἀποφάσισε νὰ τὸ καταστρέψῃ. Πλησιάζει λοιπόν, τοποθετεῖ στὴ βᾶσι του δυναμίτη, ἀνάβει τὸ φητῖλι, κι ὁ κακοῦργος ἀπομακρύνεται. Κρυμμένος σὲ μιὰ γωνία τοῦ σύμπαντος περιμένει τὸ ἀποτέλεσμα. Σὲ λίγο ἓνας δαιμονιώδης κρότος ἀκούγεται. Τὸ ἔδαφος σειεται. Οἱ κάτοικοι τῆς εὐτυχισμένης πόλεως ξυπνοῦν, ἀνάβουν φῶτα, καὶ τί νὰ δοῦν; Τὸ ἄγαλμα, τὸ καύχημα τῆς πόλεως πού προσεῖλκε περιηγητὰς ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, αὐτὸ τὸ ἀριστούργημα, δὲν ὑπάρχει πιά. Τί λέω, δὲν ὑπάρχει; Ὑπάρχει, ἀλλ' ὄχι ὡς ὁμορφιά· ὑπάρχει ὡς ἐρείπια. **Ὁ δυναμίτης τὸ ἔκανε χίλια συντρίμια** σκορπισμένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ὅλοι κλαῖνε καὶ καταριῶνται τὸ δράστη τοῦ ἐγκλήματος.

Τὰ χρόνια παίρνοῦν, οἱ αἰῶνες διαβαίνουν. Ἄλλὰ ἡ ὁμορφιά τοῦ ἀγάλματος δὲν ξεχνιέται. Οἱ γέροι διηγοῦνται στὰ παιδιὰ τὴ δόξα του. Ὁ πόθος ὄλων ἐκφράζεται μὲ μιὰ εὐχή, μιὰ κρυφὴ ἐλπίδα: Ὡ καὶ νὰ ἦταν δυνατὸν νὰ διορθωθῆ τὸ κακὸ καὶ νὰ στηθῆ πάλι στὴ μέση τῆς πλατείας τὸ ἄγαλμα, ὅπως ἦταν στὴν ἀρχή!...

Καὶ νὰ ὁ κοινὸς μύχιος πόθος ἐκπληρώνεται! Ἐρχεται κάποιος. Εἶνε ἐκεῖνος ποὺ κατεσκεύασε τὸ ἄγαλμα. Λυπήθηκε γιὰ τὴν καταστροφή τοῦ καλύτερου ἔργου ποὺ βγῆκε ἀπ' τὸ ἐργαστήριό του. Γιατὶ ποιὸς τεχνίτης δὲν πονάει τὸ ἔργο του; Τὸ πόνεσε λοιπὸν καὶ αὐτός. Εἶδε τὰ συντρίμματα. Τὰ μαζεῦει ἕνα-ἕνα καὶ μέσα στὸ ἐργαστήριό του τὰ συναρμολογεῖ ὅλα. Καὶ ξαφνικὰ μιὰ μέρα εὐλογημένη, ἐνῶ θαυμάζουν ὅλοι, ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι, τὸ ἄγαλμα **τοποθετεῖται καὶ πάλι στὴ μέση τῆς πόλεως**, ὅπως ἦταν κι ἀκόμη ὠραιότερο.

* * *

Τὸ ἔμψυχο ἄγαλμα ἀναστηλώνεται. Παραβολικὸς μέχρι ἐδῶ εἶνε ὁ λόγος. Θέλετε τώρα τὴν ἐρμηνεία τοῦ παραδείγματος; Ἀκοῦστε.

Τὸ ἄγαλμα, τὸ ἔμψυχο ἄγαλμα, εἶνε ὁ ἄνθρωπος. Ὅταν δημιουργήθηκε ἀπὸ τὸ Θεό, οἱ ἄγγελοι θαύμασαν τὸν ἄνθρωπο ὡς τὸ τελειότερο δημιούργημα. Γιατὶ ὁ ἄνθρωπος βγῆκε ἀπὸ τὸ θεϊκὸ ἐργαστήριον ὠραῖος, «καλὸς λίαν», ἀγαθός, ἄκακος, ἀθῶος. Μιὰ ἄρμονία καὶ εἰρήνη βασίλευε στὴ φύσι καὶ τὴν καρδιά του. Ἄλλὰ ξαφνικὰ –τί συμφορά!– ὁ ἄνθρωπος ἔπεσε. **Σατανικὴ δύναμι συνέτριψε τὸ θεϊκὸ κάλλος.** Ποιὸς μπορεῖ νὰ τὸ ἀρνηθῆ; Ἀπὸ τότε ἡ εἰρήνη φυγαδεύθηκε, πόλεμος ἀόρατος ἄρχισε. Μέσα στὰ βάθη τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς μάχονται δυὸ ἀντίθετες δυνάμεις, «ἄγγελος καὶ σατανᾶς γρονθοκοποῦνται». Καὶ κάτω ἀπὸ τὴ δύναμι τοῦ κακοῦ ὁ ἄνθρωπος γίνεται ἕνα ἠθικὸ ἐρείπιο, διασπᾶται ἡ ψυχικὴ του ἐνότητα, γίνεται ἀγνώριστος. Ἰδέστε τον· κλέφτης, ψεύτης, πλαστογράφος, πλεονέκτης, μωροφιλόδοξος, μοιχός, πόρνος, βλάστημος, φονιάς, ἐμπρηστής, προδότης, θηρίο μᾶλλον παρὰ ἄνθρωπος. Θεέ μου, ποῦ κατήντησε τὸ ἔμψυχο ἄγαλμα! πεσμένο σὲ συντρίμματα, σὲ ἐρείπια. Ποιὸς τώρα θὰ τὸν σώσει;

Καὶ ἐνῶ οἱ φιλόσοφοι σὰν ἀπλοῖ θεαταὶ παρακολουθοῦσαν τὸ δράμα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ κυλοῦσε στὴν κατηφόρα τοῦ ἠθικοῦ ὀλέθρου, ξαφνικὰ ἕνα πρωτοφανὲς **ἄστρο φωτίζει τὸν κόσμον**, σμήνη ἀγγέλων πετοῦν πάνω ἀπ' τὴ Βηθλεέμ, θεία μουσικὴ ἀντηχεῖ, ἀκούγεται τὸ ἐμβατήριον «*Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῶ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία*» (Λουκ. 2,14).

Τί συμβαίνει; Μέγα μυστήριον ἐκτυλίσσεται. Ὁ Θεὸς σπλαχνίσθηκε τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν του. Ἦκουσε τοὺς στεναγμούς, εἶδε τὰ ἠθικά του ἐρείπια καὶ συντρίμματα, καὶ ἀποφάσισε νὰ σώσει τὸν ἄνθρωπο. Ὡ θαῦμα θαυμάτων! Κλίνει οὐρανοὺς καὶ κατεβαίνει. Σαρκώνεται ἀπὸ τὰ αἵματα τῆς πανάγου Κόρης. Γίνεται ἄνθρωπος, χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ εἶνε Θεός, γιὰ νὰ κἀνῃ θεὸς τὸν ἄνθρωπο. Μὲ τὴν ὅλη ἔνσαρκη οἰκονομία ὁ ἐνανθρωπήσας Θεὸς Λόγος ἀνορθώνει τὸ πεσμένο ἀνθρώπινο πρόσωπο, ἀναστηλώνει τὸ κατεστραμμένο ἔμψυχο ἄγαλμα, **ἀποκαθιστᾷ τὸ πλάσμα τοῦ ἀρχικοῦ κάλλος τοῦ κι ἀκόμη ἀνώτερα.** Περιμένετε! Ἡ διδασκαλία, ποὺ θὰ κηρύξῃ τὸ Νήπιο τῆς Βηθλεέμ, τὰ θαύματα ποὺ θὰ κἀνῃ, ἡ ἀγία ζωὴ ποὺ θὰ ζῆσῃ, καὶ πρὸ παντὸς τὸ τίμιον αἷμά του μὲ τὸ ὁποῖο θὰ βάψῃ τὸ λόφο τοῦ Γολγοθᾶ καὶ μάλιστα ἡ ἔνδοξη ἀνάστασί του μὲ τὴν ὁποία θὰ νικήσῃ τὸ θάνατο, αὐτὰ θὰ σώσουν, θὰ λυτρώσουν, θὰ ὠραίσουν, θὰ θεώσουν τὸν ἄνθρωπο. Καὶ μόνο ὅσοι θὰ μείνουν μακριὰ του, μόνο ὅσοι θὰ τὸν ἀρνηθοῦν καὶ θὰ τὸν σταυρώσουν, αὐτοὶ θὰ χαθοῦν.

* * *

Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, ἀγαπητοί μου, εἶνε ὀλόκληρο δράμα. Μακριὰ ἀπ' τὸ Χριστὸ ἡ ζωὴ μας γίνεται ἡ τραγωδία ἢ κωμωδία. Μύρια σύγχρονα παραδείγματα πιστοποιοῦν τὴν ἀλήθεια αὐτή. **Μόνο διὰ τοῦ Χριστοῦ ἐπέρχεται ἡ λύσις τοῦ δράματός μας.**

Χριστιανοί! Μὴ περιπλανᾶσθε μακριὰ, μὴ ζητᾶτε ἄλλα φῶτα. Στραφῆτε **μὲ πίστι πρὸς τὸ ἄστρο τῆς Βηθλεέμ.** Τὸ ἄστρο αὐτὸ φέρνει εἰρήνη, ἀγάπη, δικαιοσύνη, ἀλήθεια. Ἀργὰ ἢ γρήγορα ὅλοι θὰ καταλάβουμε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος μόνο διὰ τοῦ Χριστοῦ ἐξευγενίζεται, ἐξωραίζεται ἠθικά, γίνεται ἔμψυχο ἄγαλμα ἀρετῆς, ἠθικὴ προσωπικότης, γιὰ τὴν ὁποία οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας ἔλεγαν· «*Ὡς χαρίεν ἐστ' ἄνθρωπος, ὅταν ἄνθρωπος ᾖ*» (= πόσο χαριτωμένο πλάσμα εἶνε ὁ ἄνθρωπος ὅταν εἶνε πράγματι ἄνθρωπος). Μόνο διὰ τοῦ Ἰησοῦ ὁ ἄνθρωπος ἐπανερχεται στὴν θεία μακαριότητα ἀπὸ τὴν ὁποία ἔχει ἐκπέσει, φτάνει στὸ «*καθ' ὁμοίωσιν*» Θεοῦ (Γέν. 1,26), γίνεται μικρὸς θεός, θεὸς κατὰ χάριν.

Ἦς ψάλουμε λοιπὸν μὲ ἀγαλλίασι· «**Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε· Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε· Χριστὸς ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε. Ἦσατε τῷ Κυρίῳ, πᾶσα ἡ γῆ, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ ἀνυμνήσατε, λαοί, ὅτι δεδόξασται**».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**